

INFORMAČNÍ

Z P R A V O D A J

Klub absolventů
Vojenské konzervatoře - VHŠ
Svazu vojáků v záloze ČR

ČÍSLO 98

Hudba pražské posádky 1945 - 1963.

Již v prvních dnech po skončení pražského povstání byla dosavadní hudba 1. praporu vládního vojska přetvořena na hudební četou Vojenského velitelství Velká Praha. Nadále ji řídil Václav Thier, jeho zástupcem byl Emil Kaplánek.

Dnem 15.5. bylo v Praze zřízeno velitelství 1. divize. Dne 5.6.1945 se vrátil z Velké Británie do Prahy Rudolf Urbanec, který byl téhož dne jmenován velitelem hudby 1. divize, kapelník V. Thier odešel k hudbě 15. divize do Kolína.

Ministerstvo národní obrany vydalo 6.6. rozkaz, kterým se zřizují v sídlech divizí hudby, dne 8.6. vyšlo nařízení, kterým se dosavadní hudba vojenského velitelství Velká Praha mění na hudbu posádkového velitelství Velká Praha.

Dnem 21.6. byla přejmenována na hudbu 1. divize a jejím kapelníkem byl jmenován k témuž dni Jan Fadrhons, jeho zástupcem zůstal Emil Kaplánek. Hudba byla ve stavu 5. pěšího pluku U hudby působil od 10. června i pozdější vojenský kapelník Metoděj Příkryl, který 8. 6. 1945 nastoupil jako četař aspirant. U hudby byl pouze do 23.7. kdy odešel k hudbě Hradní stráže.

V polovině července začaly přípravy ke zřízení hudby Hradní stráže, jimiž byl pověřen její budoucí kapelník Rudolf Urbanec. Zřízena byla k 1.9.1945. Tvořili ji hudebníci z hudby 1. divize a vybraní hudebníci z bývalého vládního vojska, které bylo nasazeno v Itálii a v červenci se vrátilo do vlasti.

Během listopadu byl Jan Fadrhons přeložen jako zástupce kapelníka k hudbě Hradní stráže a velení hudby 1. divize převzal 1. listopadu Josef Obruča, až do září 1943 kapelník čs. hudby ve Velké Británii.

K 1.12.1945 byl Metoděj Příkryl jmenován poručíkem a zařazen u Hradní stráže jako dirigent, nesystemizovaný zástupce kapelníka. Koncem března 1946 odešel jako kapelník hudby do Vojenské akademie Hranice.

Při likvidaci materiálu bývalého vládního vojska obdržel 28. pluk jednu sadu hudebních nástrojů od bývalého 8. praporu. U pluku tehdy působil dočasně aktivovaný jeho bývalý kapelník Josef Hančl, který zřejmě neoficiálně zřídil hudbu, vystupující pod jménem "hudba 28.pluku".

Dnem 1. 3. 1946 byla 1. divize přejmenována na 1. rychlou divizi a její pluky, tedy i 5. přejmenovány na motorizované prapory. Vzhledem k tomu, že 5. motorizovaný prapor odešel v červenci 1947 z Prahy do Kladna, přešla

hudba Hradní stráže k 31.5.1947 do stavu 80. pěšího praporu, zřízeného k 1.10.1945 původně jako strážní prapor Posádkového velitelství Velká Praha.

Hudba 1. divize, dosud také ve stavu 5. pluku přešla k 31.8.1947 k 28. pěšímu pluku. Koncem listopadu 1947 předal Josef Obruča, který odcházel do výslužby, hudbu 5. divize (na kterou byla 1. divize přejmenována) opět Janu Fadrhonsovi. K 1.2. 1948 odešel do výslužby Emil Kaplanek a funkci dirigenta převzal Ferdinand Škrobák.

Jan Fadrhons řídil hudbu až do 15.9.1949. V té době odešel 28. pluk z Prahy do Terezína a byla mu přidělena hudba od 2. pěšího pluku z Litoměřic, vedená kapelníkem Václavem Kubičkem.

Dnem 1.10.1949 byla systemizována i hudba 80. praporu. Dosavadní hudba 5. divize přešla od 28.pluku do stavu 80. praporu pod otevřeným názvem Posádková hudba Praha. Nástupcem Jana Fadrhonse se stal Vilém Kyrál. Jeho kariéra byla i na tehdejší poměry neobvyklá-1.10.1949 byl jmenován poručíkem a k 1.1.1950 byl již štábním kapitánem. U hudby byl jen do 30.4.1950 a ve vši tichosti odešel.

Vystřídal ho František Holý, který přišel od hudby Hradní stráže. Zástupcem kapelníka zůstal Ferdinand Škrobák až do 15.3.1950, kdy odešel k hudbě Čs. letectva. Jeho funkci převzal Jan Toman, který přešel od Hradní stráže.

Při 49. zasedání užšího poradního sboru ministra národní obrany přednesl generál Procházka návrh na reorganizaci hudeb se stavem k 8.11. 1950. Mimo jiné bylo usneseno, že bude u pěšího praporu 80 vybudován velký centrální orchestr, jakožto jádro pro příležitostná hudební soustředění, která se měla konat v Milovicích. A tak „ *Za účelem reprezentace československé armády doma i v zahraničí byla rozkazem ministra národní obrany a vydáním tabulek mírových počtů k 1.12.1950 zřízena Ústřední hudba československé lidové armády*”.

Byla samostatnou jednotkou v rámci 80. pěšího praporu "Pražského povstání". Sídlo měla v kasárnách Jana Žižky v Praze - Karlíně ve 3. a 4. patře v prostorách uvolněných Vojenskou hudební školou, která se přestěhovala do Spišského Podhradí. Velitelství 80. pěšího praporu bylo umístěno v Motole "Na zámečku".

Základem Ústřední hudby se stala hudba 80. pěšího praporu "Pražského povstání" doplněna o vybrané hudebníky ode všech plukovních hudeb, kteří k ní byli v průběhu roku 1950 a 1951 přemísťováni.

Organizace ústřední hudby byla tato:

velitel - kapelník v hodnosti majora,

3 dirigenti - 2 štábní kapitáni a jeden kapitán a

120 hudebníků, z toho 40 důstojníků a 80 poddůstojníků z povolání.

Prvním velitelem Ústřední hudby se stal škpt.Jindřich Praveček, přeložený od hudby brněnské 6. divize (PH Brno).

Jeho zástupcem se stal por. Jan Toman, který přišel od hudby 80 pěšího praporu, kde zastával funkci dirigenta. Dosavadní kapelník posádkové hudby František Holý u Ústřední hudby zůstal a 15.2.1952 vystřídal u hudby letectva Josefa Velána, který odešel do funkce inspektora voj.hudeb 1.okruhu.

Dnem 6. ledna 1951 nastoupil jako další dirigent npor. Karel Mikuláščík. Dnem 25.2.1951 byl Jindřich Praveček povýšen na majora.

První koncert nové hudby se konal 5. března 1951 ve vinohradském divadle, které tehdy neslo název Divadlo československé armády v přítomnosti

vrcholných vojenských funkcionářů. Premiéra dopadla na výtečnou. Na programu byla- díla československých a sovětských autorů.

DIVADLO ČS. ARMÁDY V PRAZE

5. března 1951 v 19,30 hod.

Program

120členného dechového orchestru Ústřední hudby čs. armády

1. Vít Nejedlý: Vítězství bude naše - symfonický pochod
2. Bedřich Smetana: Předehra k opeře Tajemství
3. Aram Chačaturjan: Gopak - ruský tanec
4. Antonín Dvořák: Slovanské tance čís. 3 a 9
5. P.I. Čajkovskij: Fantasie z baletu Labutí jezero
Přestávka
6. F. Chopin: Polonéza
7. František Jánský: Půvab jara - valčík
8. Jan Fadrhons: Písňe SSSR - směs sovětských písní
9. I. Dunajevský: Pochod z filmu Cirkus

Dirigent: škpt. kap. Jindřich P r a v e č e k

V dubnu 1951 se začaly vojenské hudby připravovat na slavnostní přehlídku na den 9. května. Bylo soustředěno 1000 hudebníků, téměř ze všech stávajících hudeb, kromě bratislavské a košické. Velením byl pověřen Jindřich Praveček. Vystoupení hudby předcházela celá řada organizačních a materiálních problémů, výsledek ale dopadl dobře.

V říjnu 1951 odešel od hudby Jan Toman jako kapelník hudby 3. divize v Mladé. Jeho funkcí byl přechodně pověřen Jaroslav Ernest.

Od roku 1952 začínají koncerty na Slovanském ostrově a stále častěji hudba vystupuje v čs. rozhlase. Hudba provedla rovněž několik odpoledních koncertů ve Valdštejnské zahradě.

Oslavy 110. výročí narození Antonína Dvořáka

(* 8. září 1841 v Nelahozevsi)

Společnost Antonína Dvořáka v Praze

VALDŠTÝNSKÁ ZAHRADA

Pátek 7. září 1951

Začátek ve 20 hodin

KONCERT

Ústřední hudby čs. armády

(120 členů)

Dirigent

major JINDŘICH PRAVEČEK

Pořad:

ANTONÍN DVOŘÁK:

SLOVANSKÉ TANCE

I.řada
 1.FURIANT
 2.DUMKA.
 3.POLKA
 4.SOUSEDSKÁ
 5.SKOČNÁ
 6.SOUSEDSKÁ
 7.SKOČNÁ
 8.FURIANT

II.řada:
 9.ODZEMEK
 10.MAZURKA
 11.SKOČNÁ
 12.DUMKA
 13.ŠPACÍRKA
 14.POLONÉZA
 15.KOLO
 16.SOUSEDSKÁ

ÚH ČSLA na 1. Dvořákové Sychrově 1951

v 15,30 HODIN
 SLOVANSKÉ TANCE
 HRAJE STOČLENNÝ ORCHESTR ÚSTŘEDNÍ HUDBY ČS. ARMÁDY
 DIR. MAJOR JINDŘICH PRAVEČEK

Dnem 1.2.1952 převzal funkci dirigenta Hynek Sluka, který přišel z Vojenské hudební školy, ze Spišského Podhradí.

Třetí dirigent nastoupil k hudbě 1. března 1952, od AUS VN přišel Miloslav Vitásek.

K ÚH přišel npor.Jaroslav Brož. V letech 1949-51 zástupce velitele VHŠ, pak jako dirigent Ústředního divadla Čsl.armády v Praze a krátce i jako dirigent ÚH Čsl.armády, V civilu profesor Konzervatoře a JAMU v Brně.

Od 5. dubna 1952 proběhlo opět soustředění vojenských hudeb, přehlídky se zúčastnilo již jen" osm set" hudebníků, hudbu opět vedl Jindřich Praveček.

K 30.4.1952 byla hudba vyjmuta z podřízenosti 80. pěšího praporu, reorganizovaného na pěší pluk a jako samostatná jednotka přešla do stavu nově vytvořeného 308. strážního praporu, zprvu dislokovaného rovněž v kasárnách Jana Žižky z Trocnova, Ten převzal od 1.5.1952 úkoly strážní služby pro Posádkové velitelství Praha a byl rovněž určen pro reprezentování čs. armády při slavnostních příležitostech.

V srpnu a září 1952 se Ústřední hudba odstěhovala do kasáren Jiřího z Poděbrad na Náměstí republiky.

Další změna přišla v září - ke dni 1.9.1952 byla zrušena hudba Hradní stráže a toto těleso bylo přemístěno k inspektorátu vojenských hudeb, k 1. lednu 1953 byli její příslušníci přemístěni z větší části k Ústřední hudbě.

Následovala reorganizace s tímto výsledkem:

velitel Jindřich Praveček,

zástupce pro věci politické Miroslav Holý.

1. skupina (bývalá hudba Hradní stráže) - kapelník Hynek Sluka, neplánovaný dirigent Karel Chaloupka 63 hudebníků

2. skupina velitel kapelník Karel Mikuláščík, neplánovaný dirigent Jaroslav Ernest 63 hudebníků

3. skupina velitel Miloslav Vitásek, neplánovaný dirigent František Musel - 46 hudebníků

Technická skupina - náčelník Jaroslav Hodyc, kam patřil plánovač, archivář, 3 opraváři hudebních nástrojů a jeden notograf.

Celkový plánovaný stav činil 186 osob.

Reorganizace byla oznámena 6. ledna a hned z počátku se ukazovalo, že nebyla důkladně promyšlena. U jednotlivých skupin, které měly vést agendu roty nebyli plánováni dirigenti, ani staršínové, ani písáři.

Další část příslušníků hudby Hradní stráže byla převedena k 309. strážnímu praporu, kde z počátku působila jako hudba Ministerstva národní obrany. Byla doplněna hudebníky od některých reorganizovaných resp. zrušených hudeb. Řídil ji bývalý dirigent hudby Hradní stráže Rudolf Hála, kterého krátce na to vystřídal Josef Bláha a po několika měsících hudbu převzal František Hlavatý. V roce 1963, již jako hudba I.provozní brigády, odešla jako posádková hudba do Litoměřic.

Přehlídka v květnu 1953 se zúčastnila Ústřední hudba, 400 hudebníků od ostatních útvarů a poprvé i hudba Ministerstva vnitra. Soustředění proběhlo opět od 15.4. Hudbu vedl Jindřich Praveček. Přehlídka se nevyvedla, Padal hustý sníh s deštěm a teplota byla kolem nuly.

Miloslava Vitáska k 7.10.1953 vystřídal ve funkci velitele 3.skupiny Karel Šťastný, který přišel od posádkové hudby Bratislava.

Začátkem roku 1953 přicházejí k Ústřední hudbě důstojníci od redukováných hudeb, nechvalně proslulých "devatenáctek". Byl to špatně přeložený sovětský předpis - každá sovětská divize měla 3 orchestry po 21 hudebnících, u nás byla u každé divize ovšem vždy jedna hudba.

Podmínky pro práci ÚH nebyly dobré. Třetí skupina neměla kde cvičit a první skupina byla dosud v Uršulinských kasárnách na Hradčanech a tlak na její vysídlení neustále sílil. Situace se postupně začala lepší a začaly se objevovat některé klady tohoto nejmohutnějšího hudebního tělesa v celé historii Československé vojenské hudby.

V roce 1954 působila na květnové přehlídce Ústřední hudba naposledy, spolu s ní dalších 600 hudebníků. V tomto roce byl Jindřich Praveček povýšen na podplukovníka.

V roce 1954 se začalo se zkvalitňováním odborné přípravy zejména důstojníků. Především bylo vyžadováno dokončení vojenského učiliště, někteří hudebníci dali přednost odchodu do zálohy před náročným studiem, které skončilo v roce 1956.

Během roku 1955 byl celkový tabulkový stav snížen o 12 osob, mimo to řidiči, nástrojař a písarkaři byli převedeni jako občanskí zaměstnanci .

Od roku 1955 začal přehlídky řídit inspektor vojenských hudeb okruhu, první byl bývalý kapelník hudby letectva Josef Velán.

V roce 1956 odešel od Ústřední hudby Jindřich Praveček. Ten se dostal do konfliktu s útvarovou organizací KSČ, jejíž příslušníci mu vytýkali nedobré jednání s lidmi a autoritářské vystupování. Konflikt měl kořeny v roce 1955, kdy se začalo znovu uvažovat o zřízení samostatné posádkové hudby. Jindřich Praveček připravil seznam, který vzbudil nevoli stranické organizace. K Ústřední hudbě mělo přejít jen několik komunistů z celkového počtu 70 členů strany. Proti Jindřichu Pravečkovi se postavil i Hynek Sluka, který dostal nabídku přejít jako náčelník k hudbě Ministerstva vnitra. Neklid vedl k tomu, že organizace KSČ poslala na politické oddělení generálního štábu rezoluci, ve které se žádalo, aby Jindřich Praveček od hudby odešel a na jeho místo nastoupil Hynek Sluka. Došlo k jednání u zástupce generálního štábu generálporučíka Josefa Veselého za přítomnosti inspektora vojenských hudeb Josefa Kalíby a zástupce pro věci politické ÚH Miroslava Holého. Generál Veselý Jindřichu Pravečkovi oznámil, že ztratil důvěru kolektivu a nabídl mu, aby se vrátil k posádkové hudbě Brno a nebo nastoupil do Vojenské hudební

školy jako odborný zástupce velitele. Velitelem VHŠ byl tehdy Bohuslav Rychtařík, který v době, kdy VHŠ Jindřich Praveček velel, zastával funkci výkonného rotmistra.

Jindřich Praveček obě nabídky odmítl a 4.7.1956 vyšel rozkaz o jeho propuštění z armády. Funkci převzal 4.8.1956 Hynek Sluka. Je zcela evidentní, že na Pravečkovi si s chutí zchladili záhu i někteří bývalí příslušníci hudeb vládního vojska, kteří v té době. zastávali v hudební službě významné pozice (Čamra, Kalíba, Rychtařík, Sluka a řada dalších).

Následovaly další změny.

U 1. skupiny byl jmenován kapelníkem Adolf Hamerský a do funkce dirigenta ustanoven Jaroslav Bureš,

u 2. skupiny dirigentem zůstal Jaroslav Ernest a

u 3. skupiny se stal dirigentem Josef Bláha, který přešel od vojenské hudby v Roudnici nad Labem.

K 1.10.1956 byla pro vedoucí (instruktory) nástrojových skupin stanovena hodnost kapitána, což umožnilo řadu hudebníků do této hodnosti povýšit.

Velkou událostí byl zájezd Ústřední hudby na světovou výstavu do Bruselu v roce 1958, kde tento orchestr slavil velký úspěch. Podobně tomu bylo i před devadesáti lety při zasnoubení korunního prince Rudolfa s princeznou Stefanií, kdy zde úspěšně na soutěži hudeb působil orchestr tehdejšího 36. pluku. Další zahraniční zájezd, ještě v tomto roce následoval do Sjednocené arabské republiky.

V listopadu odešel do VHŠ Adolf Hamerský a k 3.11.1958 ho vystřídal Karel Pšeničný, dosud působící ve VHŠ. Do čela 1. skupiny byl postaven Karel Šťastný, koncem roku odešlo v důsledku snížení stavu 8 vojáků.

Další léta byla léty stabilizace.

Změny nastaly až v červenci 1961, kdy Hynek Sluka odešel na inspektorát vojenských hudeb.

K 1.11.1961 byla zrušena 3. skupina a hudebníci byli přiděleni do 1. a 2. skupiny. Začíná se připravovat rozdělení hudby na Ústřední hudbu - celkem 92 osob a posádkovou hudbu s počtem 65 osob.

Stávající 1. skupina je určena úloze k reprezentačním účelům, 2. skupina, řízená Karlem Mikuláštkem - zástupce Karel Pšeničný- se věnuje posádkové službě.

Koncem roku 1961 odešel do důchodu Karel Mikuláštk a 2. skupinu převzal Karel Pšeničný, jeho zástupcem se stal Adolf Novák, velitelem 1. skupiny byl Karel Šťastný a jeho zástupcem Jaroslav Bureš.

Hlavním důvodem reorganizace bylo, že posádkové velitelství nemělo žádné hudební těleso pro výkon posádkové služby. Docházelo, k dvojí podřízenosti, mimo to při zájezdech byli vybíráni hudebníci z obou skupin, což nejenom narušovalo činnost skupin, ale dělalo to i zlou krev.

Ke dni 6.9.1961 odešel Josef Bláha z funkce dirigenta 3. skupiny do funkce okružového inspektora. V říjnu zemřel dlouholetý náčelník technické skupiny Jaroslav Hodyc, funkci po něm převzal Alois Grygar. V srpnu 1962 nastoupil do funkce dirigenta Jindřich Brejšek.

V roce 1963 konečně dochází k rozdělení Ústřední hudby. Tímto se kruh po 12 letech uzavírá. K posádkové správě, jako posádková hudba Praha 1.5.1963 přecházejí Karel Pšeničný, Adolf Novák a 61 hudebníků.

Bohumil Pešek.

Co nového v hudební službě?

Ústřední hudba provádí sérii koncertů po republice k mezinárodnímu Dni rodin, jako poděkování rodinám vojáků nasazeným v misích. 12.5. Olomouc, 13.5. Vyškov, 14.5. Kroměříž, 16.5. Praha - Star. náměstí; 17.5. Liberec . náměstí. 18.5. Žatec divadlo - 19:30, 19.5. Tábor - hotel Dvořák - 17:30. Sólisty byly např. sestry Havelkovy, Jurij Kruglov, Leona Machálková, Radka Fišarová, Vladimíra Patáková. Koncertem provázal Jakub Železný a Jiří Třebický. Program je velmi dobře připraven mjr. Jaroslavem Šípem a mjr. Radomilem Cílečkem a sklízí u posluchačů zasloužený úspěch na jmenovaných místech.

K méně radostným zprávám patří sdělení, že letošní koncertní sezóna v Zahradách Na Valech Pražského hradu se nebude konat, Důvodem je rekonstrukce zahrad a nemožnost najít náhradní prostor. Proběhlo několik jednání a prohlídek náhradních prostor, přesto k dohodě nedošlo. Na III. nádvoří Hradu nebylo možné z bezpečnostních důvodů koncerty provádět, Jelení příkop a zahrada u Míčovny byly nedůstojné pro orchestry a technicky velmi náročné a nákladné. **Z těchto důvodů nebudou pravidelné sobotní koncerty pořádány.** Omlouvám se za hudební službu AČR všem věrným posluchačům a příznivcům a budu se těšit na ročník příští.

V životě hudeb má tato skutečnost i další rozměr, neboť je to první rok co celou republiku zajišťují pouze 2 hudby, což v případě oslav 65. výročí osvobození s sebou nese i enormní nárůst účinkování (za posledních 14 dní 79 akcí !!). Dochází i k samostatným vystoupením pouze trubačů, sextetů, žesťových kvintetů, zmenšených partií aby vůbec byly akce zajištěny. Takto prezentovat na veřejnosti profesionální tělesa je na samé hranici cechovní důstojnosti. Tento stav je do budoucna neudržitelný a nedostatek času na přípravu a výcvik orchestrů se musí nutně projevit na kvalitě výkonu a celkové úrovni orchestrů, o únavě hráčů nemluvě.

Z nejbližších vystoupení bude Vojenská hudba Olomouc vystupovat na Rožnovské valašce v Rožnově p. Radhoštěm 12.6. a Ústřední hudba 5.6. v Krásné Lípě na náměstí od 13:00. Probíhá příprava na jedinou zahraniční cestu do Francie - Albertville v červenci. Cesta ještě není rozhodnutá z důvodu nedostatku peněz.

Z věcí které je dobré vnímat (ale nelze je ještě publikovat, protože nebylo podepsáno nařízením vlády), je zadání vytvořit v armádě (tudíž i u hudeb) poddůstojnický sbor a mužstvo. Což v praxi bude znamenat, že základní funkce by měli začínat opět na hodnostech desátníků (popř. četařů). Zatím není nic rozhodnuto a podepsáno, takže jsme ve stádiu čekání a připravenosti. Těch zbylých 175 hudebníků v armádě prožívá nepěkný stav nejistoty a slabou perspektivu kariéry. Nové hodnostní označení od 1.1. 2011 v tom hraje zanedbatelnou roli. Hudebníkům ve valné většině nevadí co mají na náramenících, ale že mají jistou práci, klid na přípravu a adekvátní odměnu za odvedenou práci. Nadstavbou je potlesk a uznání široké odborné i laické veřejnosti. Tyto faktory dnes negarantuje žádná instituce. Ale to budeme publikovat v některém z dalších čísel.

V krátkosti jsem shrnul stručná fakta a předávám jako podklad k redakci a otištění.

Inspektor vojenských hudeb mjr.Karel Mišák.

Kamarádi,

v letošním roce je tomu právě šedesát let, kdy byla založena Ústřední hudba. Malá československá encyklopedie vydaná Akademií věd v roce 1987 se o tomto okamžiku nijak podrobně nerozepisuje a krátká textová zpráva zní:

„Ústřední hudba Československé lidové armády, česká vojenská hudba založena 1950 v Praze. Má bohaté nástrojové obsazení, vysokou reprodukční úroveň. Z dirigentů vynikli Jindřich Praveček, Karel Mikuláščík, Hynek Sluka, Karel Šťastný, Karel Pšeničný, Eduard Kudelásek, Jindřich Brejšek Karel Bělohoubek.

Zde text encyklopedie končí. Sluší se poznamenat, že v době vzniku a posléze během činnosti tohoto tělesa, šlo o mimořádnou událost ve vojenské hudební sféře. Úroveň orchestru stoupala nebývalou měrou pod nesmlouvavými nároky Jindřicha Pravečka. Repertoár vojenských hudeb do té doby nebýval nijak oslnivý, až toto těleso dokázalo velmi brzy produkovat široký rozsah nejobtížnějších skladeb jak díky znamenitému vedení, tak obsazení špičkových hráčů – solistů v jednotlivých skupinách. Jedním z prvních interpretačních úspěchů bylo provedení Slovanských tanců Antonína Dvořáka ve Valdštejnské zahradě v Praze, dále na Sychrově, v Nelahozevsi, v Lucerně. Od těchto vynikajících začátků pokračuje úspěšný růst umělecký, pokračuje nebývalá popularita a dnes je možné konstatovat, že toto těleso je skutečný interpretační šperk mezi vojenskými hudbami evropskými a své více než důstojné místo zaujímá v měřítku celosvětovém. Zbývá tedy popřát hudebníkům tohoto orchestru do dalších šedesáti let ničím nerušený růst, báječný zvuk a klid pro práci.

Honza Homan.

Naši jubilanti

90 let se dožívá	Jaroslav Rychtera	1.8.	
85 let	Josef Kočárek	2.8.	
80 let	Miloš Haryk	10.6.	Stanislav Ledvína 15.8.
	Alois Hasman	20.6.	Josef Němec 21.8.
	Vladimír Bednář	9.7.	Rudolf Předota 27.8.
	František Kryka	28.7.	Josef Kmoch 4.9.
	Antonín Veselý	30.7.	
75 let	Vilém Horák	3.7.	Alois Konziolka .28.8.
	Augustin Krafka	28.7.	Jaromír Seiml 29.8.
	John Bladon	6.8	Jaromír Seidl 7.9.
	Jiří Hlaváček	21.8.	Miroslav Šrámek 19.9.
70 let	František Bláha	16.4.	ing.Ladislav Páč 9.7.
	Ladislav Císař	1.6..	ing.Jiří Jirsa 7.8.
	Ladislav Budějský	23.6.	

BLAHOPŘEJE ME!

NOSTALGICKÉ NOTOVÁNÍ

Po osvobození první ročník Vojenské hudební školy v Praze /1946-47/. Neměli jsme to nikterak jednoduché, Převládal však neutuchající zájem o hudbu. Armáda obnovuje výchovu dorostu pro své, tehdy početné, vojenské orchestry. Poděkujme prozíravým armádním osobnostem, zejména kantorům a velitelům. Osobnostem - legendám.

"Štába " Vojta, duše dobrotisko. ze zachmuřeného obočí sršící blesk. K hodinám tělesné výchovy vyhrazeny Maniny. Vojta v ráži:"Když se běěěží, tak se běěěží. když se lééééží, tak se lééééží. A lehnout!

Na světlici, z podkrovních okének, výhled na zákoutí Karlínského divadla, v noci na vévodící otáčivou neonovou reklamu Bílé labutě. Náš třídní učitel (křídlovek a houslí)- štrrap. Damián Prášek. Neomylný absolutní sluch. Vyučování naráz přeruší řezavý zvuk cirkulárky. Prášek bleskurychle vyjmenuje její celý tónový rozsah. Klučinové jenom zírají. Za vzor a příklad nám často předkládán Damiánův bývalý žák -Scherbaum. Bohem nadaný trumpetista s kulometným trojitým jazykem. Jak Prášek dovedl přiblížit atmosféru z pražského koncertu Toscaniniho (dirigentovo gesto z úvodní předehry Smetanovy opery Prodaná nevěsta).

Práškův kolega - Jan Vostrčil. Také kantor křídlovky, pozdější populární kapelník kolínské Kmochovy hudby. Navíc utajený talent herectví, jak je objevil právě s Vostrčillem pro nezapomenutelné filmy režisér Miloš Forman.

Budiček. Vymrzlá umývárnu. V koutečku u okénka prohání Hynek Sluka svou "vaničku" (violoncello). Má před kapelnickou zkouškou, v prstových rukavicích, ušřížených pro konečky prstů. Pozdější vyhledávaný aranžér. Příležitostné schůzky s Hynkem Slukou v kavárně hotelu Paříž. Pan vrchní Mašek (tatínek slavné krasobruslařky Hanky), bez objednávky, přináší panu majorovi Slukovi pivenko "půl na půl " (světlé s černým). Krásný Slukův pozemský úděl ; za dirigentským pultem.

Podzim 1946 - Smetanova síň. Na stupních pod varhanami mohutný dechový orchestr žáků I. ročníku Vojenské hudební školy, na pódiu Česká filharmonie s Rafaelem Kubelíkem. Na programu Čajkovského "Předehra 1812", účinkuje patnáctiletý křídlováček Tha, Kytice pro Rafaela Kubelíka a našeho velitele Jindřicha Pravečka.

1953- Ostrava, sportovní hala Tatran. První ostravské vystoupení Ústřední hudby. V nových instrumentacích, obě řady "Slovanských tanců" Antonína Dvořáka, dirigují Hynek Sluka a Jindřich Praveček. 1956- velitel VHŠ z armády propuštěn. Další Pravečkovy civilní návštěvy Ostravy. Uznávaný skladatel a dirigent Praveček delegován, aby vedl přípravu dechového orchestru "táty Malíka", orchestru hornických a hutnických učňů při zájezdu na moskevský Světový festival mládeže a studenstva. Od té doby potom pravidelná Pravečkova hostování na Ostravsku (u Šindelova Vítkováku, Dospivova DOM v Krnově...). Dosud nedoceněná zásluha Jindřicha Pravečka. na založení a umělecké úrovni dechových orchestrů v Moravskoslezském kraji.

Z neskrývaného vděku za vyškolení ve Vojenské hudební škole, za dlouholetou úzkou spolupráci-vznikla myšlenka knižního vydání vzpomínek Jindřicha Pravečka HARMONIE SRDCÍ (vydal Městský úřad Lanškroun 1999).

Coda - 2010. K součtu -současných českých (a moravských) vojenských orchestrů vystačí prsty jedné ruky. I tradice českého vojenského hudebního školství - minulostí.

Do pomyslného památníčku dřívější slávy českých Vojenských kapel (kapelníků,velitelů škol, skladatelů) budiž připsány tyto letmé nostalgické

příběhy.

Tomáš Haněl.

Bývalý redaktor čs.rozhlasu v Ostravě a kapelník Ostravanky.

Pokus o rekonstrukci

chvíle, kdy mělo padnout rozhodnutí, který z nově zkomponovaných přehlídkových pochodů, pochodů slavnostních, bude zvolen a jako nejlepší poté setrvá na dlouhé roky v repertoiru všech československých vojenských hudeb.

Jako jeden z přímých účastníků té chvíle si vybavuji několik okamžiků: Hudba pražské posádky se sídlem v kasárnách Jana Žižky v Karlíně (od 15.9.1949 hudba u 80. praporu), nastoupila (kdy, to asi bylo?) na dvoře zmíněného objektu. Několik kroků před hudbou stáli kapelník Jan Fadrhons (byl kapelníkem t.zv. Posádkové hudby do 15.10.1949) a známá osobnost hudebního života, skladatel Václav Dobiáš. Nevzpomínám, že by před tímto dnem probíhala přehrávka, nebo dokonce zkouška. Zde, v pochodovém útvaru, byly rozdány noty. Kdo tenkrát hudbu řídil, ani při šátrání v paměti, opravdu nevím. Je možné, že taktovku zvedl Ferdinand Škrobák. (od března 1949 poručík, byl dirigentem t.zv. posádkové hudby Praha do 15.3.1950).

Zahráli jsme dva, možná tři pochody. Na dotaz, který vznesl Jan Fadrhons, aby se kdokoli z nás hudebníků, vyjádřil k zahraničním skladbám, většina diskutujících se přikláněla k pochodu č. 2. Diskutovalo několik starších, pamatují se na pana Štemberu (Antonín Štembera, sloužil ještě v březnu 1949 povýšen na poručíka), ale bylo jich bezpochyby víc.

Poté se Jan Fadrhons obrátil na skladatele Dobiáše s gratulací. Zvítězil tedy pochod Václava Dobiáše a dlouhou dobu byl součástí vojenských přehlídek a podobných armádních akcí.

Paměť není příliš spolehlivá a mnohé detaily unikají, přesto se mohu domnívat, že velmi podobně ceremoniál tenkrát proběhl. Téměř identické vzpomínky sdílí se mnou i další přímý účastník akce, Václav Babka.

Jan Homan.

V poslední době opustili naše řady :

Jan Ringer *10.6.1912 +15.9.2009 VHŠ 1927-29 baryton-kontrabas Ostrava
nejstarší člen našeho Klubu, po škole nastoupil k hudbě
11.p.pl.Fr.Palackého ke kapelníkovi Rudolfo Bláhovi.
ing.František Foud *4.10.1928 +31.10.2009 VHŠ 1946-47 tenor-viola
Jiří Krupička mjr.v.v.*4.4.1921 +7.2.2010 kapelník PH Slaný 1957-62,
učitel ve VHŠ Roudnice nad Labem 1962-78
Josef Jelínek*14.3.1921 +12.2.2010 dlouholetý kapelník Žižkovanky Praha 9
Jiří Zahradník *5.4.1930 +11.3.2010 VHŠ 1946-47 klarinet-housle
dlouholetý člen ÚH ČSLA-naposledy org.pracovník pro zájezdovou činnost
Petr Došek *28.9.1943 +27.3.2010 VHŠ 1957-60 baryton-pozoun
dlouholetý člen ÚH ČSLA Praha
Josef Semecký *14.2.1932 +29.3.2010 VHŠ 1948-51 klarinet-housle
dlouholetý člen Státního souboru písní a tanců
Karel Plechatý *10.9.1950 +5.4.2010 VHŠ 1966-70 baryton-pozoun PH Slaný
Vladimír Hotěk *23.5.1937 +5.5.2010 VHŠ 1953-56 tenor-housle PH Slaný

ČEST JEJICH PAMÁTCE !

Vzpomínka na kolegu.

Pokud řekneme: je to můj známý – konstatujeme fakt, že člověka známe. Pokud někoho známe dlouho, je to stále náš známý, ale nemusíme o něm vědět podrobnosti, nepátráme po jeho osudech, detaily jeho bytí nás nemusí zajímat – zůstává naším anonymním známým. Z mého známého Jiřího Krupičky, se v průběhu času stal kolega, kamarád a dobrý přítel. Osud mne zavál do Armádního Uměleckého Souboru Víta Nejedlého, do skupiny lesních rohů symfonického orchestru a zde, je to už více než pětapadesát let, byl Jiří platným hudebníkem. Já, jako nezkušený zajíc, jsem byl vhozen do orchestru, přinucen okamžitě plavat a neutopit se. To se lehce řekne! Jiří, můj čerstvý kolega, zkušený hráč a skvělý člověk, okamžitě věděl, která bije. Bez škodolibosti a nadřazenosti, na kterou mohl mít právo, nasadil terapii – totiž s velkým, profesionálním přehledem se ujal topícího. Vzal mne pod svá ochranná křídla, citlivě usměrňoval mé tápání, vysvětloval problematiku lesního rohu v orchestrální hře, v dynamice, frázování, jemném, citlivém nasazení tonů, vůbec pak podstatnou problematiku orchestrální hry. Takto se z mého známého stával kolega, kamarád, prostě člověk, který mne spoustu věcí naučil a který mne svým přístupem zbavil obav, trémy a který lidským jednáním pomohl vybudovat tolik potřebnou sebedůvěru mladého muzikanta. Vzpomínám jeho podpory, jeho slova povzbuzení, jeho důvěry v moje, dosud chatrné umění. Bez něho bych se dlouho potácel v nejistotě, nevěděl bych, zda na obtížné úkoly stačím, zda budu schopen stát se slušným orchestrálním hráčem. Naše společné zájezdy po republice využíval Jiří k tomu, aby mne, i mé kolegy seznamoval s historií míst, kde jsme právě dleli, seznamoval nás nezištně a s přehledem o hudební i nehudební tradici toho kterého místa. Jeho znalosti byly závidění hodné, jeho všeobecné vzdělání bylo na nejvyšší možné úrovni, Jiřímu vděčím za nepřebornou spoustu informací, bez něj bych se k nim sotva kdy dostal. Jiřího informovanost a znalost okolního světa svědčily o vzácné, neutuchající chuti vše sledovat: politika, umění, zeměpisné znalosti, osobní cestovatelské zkušenosti – např. jeho vyprávění o cestě na Podkarpatskou Rus to vše podmanivě sděloval dychtivým posluchačům. Sám znal a také potkal řadu osobností kulturního a hudebního života, dovedl je svým vyprávěním přiblížit, zlidštit a sejmout z nich punc zvláštní aureoly. Jiří byl intelektuál s lidskou tváří, vzdělanec každým coulem, člověk s pochopením pro lidské radosti i omyly. V době, kdy došlo k důkladné reorganizaci ve všech armádních složkách, Jiří vyměnil svou dosavadní činnost hráče v symfonickém orchestru AUS-VN, za post kapelníka vojenské hudby. Nastoupil tuto odpovědnou službu u Posádkové hudby ve Slaném. Naše cesty se rozdělily na dlouhý čas také proto, že i já jsem změnil pole a vlastně zem svého působení. Neodolal sem nabídce zastávat místo hornisty v rozhlasovém orchestru v Islandském Reykjavíku. Jiří šel dále za svým cílem, ze Slaného po několika letech do Roudnice, do sídla Vojenské konzervatoře, po dalších letech, už jako penzista, se ujal práce profesora lesního rohu na konzervatoři v Teplicích. Přes velké vzdálenosti, které nás dělily, zůstávali jsme v kontaktu, vídávali jsme se. Často, už oba po návratu do Čech a do Prahy, jsme se scházeli u sklenky vína, s kolegy poseděli při družných debatách a to nejen hudebních. Několikrát jsem měl příležitost navštívit Jiřího u něj doma a potěšit se vzorně vedenými a skvěle dokumentovanými sbírkami mincí. Jiří byl vášnivý numismatik, za mincemi cestoval po republice a když se uvolnily hranice, neváhal vyrazit do ciziny. Nejen mince a numismatika byla Jiřího vášeň. Oba jsme měli společný obdiv k významné české hudební veličině, ke světově proslulému hráči lesního

rohu Janu Václavu Stichovi – Punto. Tento nevolník, syn panského kočího hraběte Thuna, se narodil v Žehušicích, v malé vsi poblíž Čáslavi. Stich fascinoval svým uměním celou tehdejší Evropu. Jeho památce je každoročně pořádána Slavnost lesního rohu. O její vznik, tradici a fungování má vynikající zásluhu právě Jiří, díky jeho práci a propagaci se Slavnost stala významnou kulturní událostí, roku 2003 byla pořádána dokonce pod záštitou české sekce UNESCO, s velkým ohlasem. Není překvapením, že se díky skvělé angažovanosti a práci pro dobrou věc, stal Jiří čestným občanem Žehušic. Dalo by se psát a vzpomínat do nekonečna a postihnout všechny Jiřího aktivity, jeho zájmy a záliby této vpravdě renesanční osobnosti. Měl jsem to štěstí Jiřího znát a poznávat více než pětapadesát let, být jeho kolegou a kamarádem, čerpat z jeho vědomostí a poslouchat jeho úvahy a žasnout nad jeho všestranností. Jiří ovlivnil můj život zcela zásadně. Bohužel už mezi námi není, jeho bohatý život se uzavřel. Jediné, co mohu udělat – je říci: DĚKUJI.

Honza Homan.

Vzpomínka na Miloslava Slepíčku.

Jako absolvent Vojenské hudební školy v Roudnici nad Labem v roce 1966 jsem byl spolu s dalšími třemi spolužáky přidělen k Posádkové hudbě Tábor, abych zde vykonal druhý rok vojenské základní služby. Kapelníkem v té době zde byl major Josef Kaliba a dirigentem kapitán Miloslav Slepíčka.

Nejprve jako voják základní služby, a od roku 1967 jako voják z povolání v hodnosti rotného, jsem měl nespočet možností být prakticky denně při zkouškách orchestru s Miloslavem Slepíčkou, pracovat s ním a zejména ho pozorovat při jeho velice svérázném způsobu práce s orchestrem. Mezi hráči a dirigentem to často „jiskřilo“, což bylo způsobeno zejména charakteristickými výroky dirigenta vůči hráčům i celému orchestru. Já jsem si řekl, že by byla škoda, aby tyto citáty upadly v zapomnění, a proto jsem je začal zapisovat přímo při zkouškách, hned jak byly vyřčeny, do sešitu.

Zato jsem si často vysloužil kritiku od dirigenta, který v tomto mém počínání na jednu stranu spatřoval útok na svou autoritu, na druhou stranu však byl docela rád, že je tak oblíbený, že jeho citáty budou uchovány. Jednou, když mě přistihl, jak čekám na další výrok, tak volal: „Hlavně si to napište, abyste to náhodou nezapomněl, já klidně počkám!“.

Nikdy jsem však za tuto svoji činnost nebyl potrestán, protože velmi dobře věděl, že i ostatní členové orchestru mě podporovali a byli rádi, že zkoušky nejsou suchopárné. Jako ukázkou typické zkoušky pod jeho vedením jsem s použitím jednotlivých výroků sepsal kapitoly nazvané zkouška na koncert a poučení před služební hrou.

Zkouška na koncert.

Soudruzi, ten koncert nám visí na krku, musíme něco udělat. Dáme si to několikrát ten začátek, nejdřív doprovod. Je potřeba začít stejně a ne se vtom tam mlátit! Vás zajímá, jestli budete mít burta nebo kachnu a ne muzika, pak to takhle vypadá. S melodií to nemusím zkoušet, ta se poddá.

Já vám řeknu na rovinu, u doprovodu je potřeba tvrdá ruka, jinak se to posere, že to musím říct tak lidově. To se ale nesmíte vyhřežvat u kamen a bejt na ocase muziky, ale musíte se na sebe nasrat a ukázat, co dovedu.

Dáme si to znova, já už to tady troubím aspoň po stý, to bychom nic neudělali.

Nasadte si to několikrát, asi 20 krát. Ten tón mi nesmí pohnout. Když si budete na světnici šmrdat náměty, tak nátisk nedostanete. Ježíš, jak to ty trombóny hraje? Ty dvě šestnáctky jsou zažmolený až je to strach, musíte to hrát pomalu a ne to hnát, jako byste to měli vod metru. Pak ale musíte taky hrát, máte tam ty kontašpunty, ten třetí trombon silněji, jen se neboj a puš ho z uzdy, hafana!

Jako to, že je to tak rytmicky rozházený? Táhle si naklepu dvě a hraju v tempu; ty tóny nejsou čistý, vy se jich jenom dotýkáte. Bas, kdybyste byl chytřej, to chce ale zkušenost, tak si to zlehčíte. Přece vám nemusím všechno říkat, máte nějakou hudební inteligenci, přece neházíme lopatou ale děláme umění! V podstatě je to jednoduchý, ale když se to neví, tak jsou v tom ty muzikantský háčky.

Jedem ještě jedou; horny votočte ty kotrmelce nahoru, ať to nejde za židli ale ven z kapsy! Vy si myslíte, že co vám říkám, to jsou nesmysle, ale není to tak. To se tam jeví jako chyba, když to zahráje s takovou neintonací. Nesmí vám plácát jazyk ale je potřeba hrát bystře a piáno, tím se tolik neprozradíte. Na tý trioli si musíte pěkně pošmáknout, aby byla přesně na dobu, možná trochu delší.

Soudruzi, je potřeba si s tím dát tu čest a zahrát to dobře a ne z toho dělat takovou blešárnu, jako tamhle na koncertě. To jsou jiný kapacity a nestydejte se cvičit, jeden otravoval s trombónem, až to šlo za nehty.

Dáme si to celý znova, aby to ale nebylo jak zvadlá nudle. Ježíšmarjá, to je hrozný, přece to je věc, která je pro nás schopná zahrát i když Vlacha z toho neuděláme, tak to nesmí bejt tak uťapaný! Aby ty staccata si s vámi neudělaly, co chcete vy, ale ten rytmus musí bejt, jako když ho vykamenuju z těch brusek. U bicích musí bej rána co rána, protože jsou nejrozhodnější věc. Můžou bejt míň, ale hlavně rytmicky a intonačně čistě. Každá rána se musí ozvat a nesmí bejt zlomená. To není žádný vír, to je jako když padaj brambory do sklepa! Zatlučte mi to sami bicí, ať vidím, jak to tam máte zkombinovaný. Jak sis to zmordoval ten bubínek?, aby to bylo jako hrášky ty tóny. Takhle kdybyste to zahráli Slukovi, tak vás vyhodí, ten to opovrhoval, takovouhle muziku.

Soudruzi, zahráli jsme toho velkou plochu, je třeba k tomu něco říct. Jak se ta kapela nescukne a hraje si každej na svojí pěst, tak je konec. Nesmíte vtom hledat zátočiny, ale musíte nad tím přemýšlet. Mně to připadá, že máte nějaký zpomalený myšlení, je to z musu, jako drvoštěpi, když štípaj dříví. Přece sem hergot muzikant, tak to musím dovest zahrát a když to není v instrumentaci, musí se to udělat hráčsky. Zatím je to kostrbatý, jak hrbolatá cesta.

Teď si doprovod odpočine, dáme si to melodický žestě. Doufám, že se s váma nebudu muset zdržovat. Dost - soudruzi, aby nikomu neplácál jazyk, ta trumpeta musí jenom mlaskat. To je zajímavý, u křídlovek to tak neškruňká. Ten tón hezky zaostřovat jazykem, aby byl kulatej, chce to hezky

vodpalovat jako na trnkách. Je potřeba z toho udělat nějakou muziku a nehrát to tak drvoštěpecky! Musí to zaznít hned napoprvé jako varhany a ne to tady mrvit.

Trumpeta, ne takovej prskáč do toho vrazit! Ten tón je rozpláclej a má nějaký fousy, je potřeba z něj udělat hezkou kuličku. To je pokaždé v jiných nástrojích a to není možný. Vlach natočil polky, ale ty mají jinej gust, než když to hrajeme my. Musíme pěstovat souhru; abysme to ale nerozbili tí, že budeme hrát piáno! Trumpeta, zahraj to klasicky nebo taky sokolsky, by se dalo říct. Ten tón musí bejt zdravej jak žula nebo žila, jak se tady někde táhne. Aby tam nebyly ty patóny vedlejší, žádný žužlání a pižlání, musíš ten tón držet ve dvou prstech.

Soudruzí, já to беру s úsměvem, ale je to smutná věc. Víte co je málo času a eště sme nic neudělali, to je pořád samej telefon; voni si myslej, že jsme na hřebíčku, to je furt něco. Přitom nás čím dál nějak ubejvá, tak nikdo nemarodíte, protože s těma výpomocemi je to taky nějaký pochrutý. Voni chtějí, abychom dělali vojnu a hned umění, v tom klubu nám pomalu strkají hlavy až do nástrojů, tak aby se v tom nikdo neplacatil, aby se nám nesmáli. Nesmíme je podceňovat, protože to pozná každej laik, jestli je to rozlezlý, jak falešná harmonika. Musíte hrát tak, abyste se nevyplivali z dechu, ale aby ty nástroje měly přitom dobrý ozev. Nemůžeme se s tím zdržovat, dáme si to celý znovu, celej orchestr dohromady.

Vidíte, člověk myslí, že už půjdem vod toho, ale já to tak nemůžu pustit. Někdo to tam couráte, je to tam nahý, úplně se to tam vlní. Hrajete každej do ty doby na jinou dobu, je to jako když brambory jdou, nebo husy pochodujouty. A přitom neladíte teda jako kocouři, vrníte tam. Musíte dávat pozor, abyste to tam nekaňhali a nebyli mezi tamtamy. To člověk nemůže ukázat nijakou kantilenu, to musí pořád hlídat rytmus a dělat taktoměr.

Poučení před služební hrou

Soudruzí, každý si vezme zelený služební ponožky. Pochodovku si dejte do náprsní kapsy, co máte na zadku. Do autobusu si vezte šusták, kdyby přšelo. Ne abych tam někoho viděl se zarostlejma vlasama, vlasy si dejte pod čepici, ať nejste jako rousňák, támhle na střeše holub. Aby někdo neměl vypelichanou košili a rozkořipaný boty. Vezte si slušný boty, ne aby někdo měl nějaký křapky. Až vylezeme z autobusu, tak se vyrovnajte, ať nestojíme jako šachovnice. Ne, aby někdo byl rozutečenej za parkem a pivem. Jdou tam jenom dva věnconoši, tak to bude mít rychlý spád. Na konec slavnosti zahrajeme ještě jednou smuteční pochod. Je to těžkej pochod, ale o to hezkej.

V současné době, kdy jsou prakticky vojenské hudby v likvidaci, nebude již mnoho možností, jak získávat další zajímavé poznatky z práce dirigentů. Považoval jsem proto za potřebné zveřejnit těchto několik autentických výroků nejen jako vzpomínku na dobrého člověka, ale i jako věnování všem bývalým i současným vojenským hudebníkům.

Jiří Železný

žák Vojenské hudební školy v letech 1962 -1966, trubka Es-housle.

Dne 3.4.2010 se jako každoročně sešli bývalí příslušníci posádkové hudby Slaný. Naše setkání jsou srazem všech ročníků datem narození i délkou doby

odsloužené u hudby. Myslím, že největším přínosem setkání je fakt vidět se a znát ubíhající život každého z nás. Roky ubíhají rychle a každý si to uvědomí, když dosáhne důchodového věku. Setkání byl přítomen předseda Klubu absolventů Vladimír Mikeš.

Letos se zúčastnilo 50 členů, což je nejvíce od r.2001.

Za PH Slaný Vláda Císař.

Upozornění: V prodejnách "Levné knihy" se v nabídce objevila kniha Milana Koukala - "DECHOVKA - historie a současnost naší dechové hudby". Její prodejní cena je 199 Kč (původně stála 699 Kč). Kniha je bohatě ilustrovaná a přináší mnoho fotografií skladatelů lidové hudby. V Praze je k dostání v prodejně u Anděla.

Dnes přikládáme příspěvkovou známku na rok 2010 těm, kteří zaslali členský příspěvek poštou. Známkou nutno nalepit na legitimaci do patričního okénka.

Sdělení : Na četné dotazy Vás kterým chybí nějaké číslo Zpravodaje, je možné si jej objednat. Náš člen a kolega Bohumil Ježek ze Slaného si dal práci a převedl všechny Zpravodaje (1-97) na CD v JPG formátu. Případní zájemci kontaktujte se s ním na telefonu mobil-602682764. Výbor Klubu velmi oceňuje tuto iniciativu a děkuje.

Vážení kolegové,

V současné době mám dosud nevyzvednuté pamětní listy a medaile vydané v roce 2008 velitelem Vojenské konzervatoře při příležitosti 85 výročí založení školy.

Jedná se o p.Cingl, Fr.Černý, Dvořák, Drahoš, Fuks, Frydrych, Chlubna, Javorský, Kubeš, Léska, Mašek, Melničenko, Mikulka, Malypetr, Páč, Plachý, Pokorný, Jos.Stárek, Sedlák, P.Svoboda, Šťastný, Šedivý, Veselý, Valeš, Vorlíček a Žalud.

Pokud si tyto medaile nevyžádáte korespondenčně, máte poslední možnost k vyzvednutí na naší výroční schůzi v říjnu t.r. Jinak zbývající medaile nabídnu novým členům, kteří se do Klubu přihlásili po 24.květnu 2008.

Předseda Klubu Vladimír Mikeš.

Kontaktní adresy :

Vladimír Mikeš, Senegalská 637/2 160 00 Praha 6

pevná linka:235351636, mobil:608068103, e mail: vla.mikes@volny.cz

Hospodář a pokladník:

František Sládek, Evropská 506/227 161 00 Praha 6, tel.220560328

pokud příspěvky neplatíte účtem,zasílejte na tuto adresu
redaktoři Zpravodaje:

Václav Babka, Trojická 9, 128 00 Praha 2, mob.723273206

Jan Homan, K ovčínu 1493, 182 00 Praha 8,tel.286886755

kam zasílejte Vaše vzpomínkové články, náměty a připomínky do Zpravodaje.

Výborové schůze Rady klubu se od září budou konat každé sudé úterý v měsíci t.zn. 14.9.,12.10.,9.11.,14.12. 2010 vždy od 17.00 hod. v salonku vojenské ubytovny v Podbabě , roh ulice Podbabská a ul. Pod Juliskou, hned pod hotelem Internacional.

Přijďte mezi nás, těšíme se na vaše náměty, připomínky a vzpomínkové články do Zpravodaje. Rádi Vás uvítáme, zejména ty, kteří by byli ochotni spolupracovat ve výboru. Pokud se změní Vaše adresa, nebo adresa vašich

kolegů, neprodleně nám ji oznamte na kontaktní adresu, aby Zpravodaj přišel na správného adresáta. Děkujeme.

Program koncertu Ústřední hudby AČR Praha	
který se konal 16:4:2010 Praha- Městská knihovna 17.00 hod.	
1. Giuseppe Verdi	Triumfální pochod z op. Aida
2. Richard Wagner	Vstup hostů pěvců na Wartburg
3. W.A.Mozart	Turecký pochod
4. Felix M.Bartholdy	Svatební pochod
5. Václav Trojan	Vítězný pochod
6. Jindřich Břejšek	Staré české pochody
7. František Kmoch	Muziky, muziky
8. Julius Fučík	Florentinský pochod
9. John Philip Sousa	Pod hvězdnatým praporem
10. Johann Straus	Radecky pochod
11. Da CAPUA	Bersaglieři

Koncert dirigovali: Jindřich Břejšek j.h., mjr.Jaroslav Šíp
 Instrumentální sólista: npor. Jan Novotný
 Slovem provázela: Jana Matějcová

Koncerty Ústřední hudby AČR v roce 2010.

- 16.9. Z muzikálu do muzikálu
- 14.10. Promenádní koncert
- 11.11. Koncert Big Band AČR ke dni válečných veteránů
- 16.12. Vánoční koncert.

Začátek koncertu vždy v 17.00.

Velký sál Městské knihovny v Praze 1, Mariánské náměstí(dř.prim. Vacka) č.1.

FESTIVALY A PŘEHLÍDKY V ROCE 2010

- 4.- 6.6. Podluží v písni a tanci - Tvrdonice
- 6.6. 7. Kněževeská dechparáda – Kněževes u Rakovníka
- 11.- 13.6. 47. Kmochův Kolín
- 18.- 20.6. FEDO Štětí
- 19.6. 21. Hudební Pavlovice Václava Drábka – Pavlovice u Přerova
- 20.6. Maňasovy Sehradice
- 26.6. Slavnost lesního rohu Žehušice
- 26.- 27.6. 14. ročník „HRAJ KAPELO, HRAJ“ Praha Křížíkova fontána
- 3.7. 32. přehlídka DH - Všeň u Turnova
- 3.7. Dobřínský Dechfest.
- 10.7. Túfarankafest
- 10.7. Festival DH Staré Hrady u Libáně
- 11.7. 42. ročník festivalu slováckých dechových hudeb Ratíškovice
- 17.7. Mezinárodní festival "Hanácké kvítek" - Věrovany
- 17.7. Hudební festival „Pod lipami v Jámě“ – Jáma u Prachatic
- 17.- 18.7. Kubešova Soběslav
- 24.- 25.7. Setkání dechových hudeb Dřevohostice
- 7.8. 12. Drietomský festival DH – Drietoma Slovensko
- 8.8. 18. Bechyňský festival dechovek
- 20.- 22.8. Setkání muzikantů v Bílých Karpatech – Valašské Klobouky

- 26.– 29.8. Mezinárodní festival dechových a folklorních souborů Zlín
 27.– 29.8. IX. ročník festivalu DH „Pod Javorinů" - Strání
 3.– 4.9. 14. Fišerův Bydžov – festival DH Nový Bydžov
 4.9. Přehlídka dechovek v Košťálově
 11.9. 3. ročník Světelské babí léto s dechovkou – Světlá nad Sázavou
 18.9. Poncarovy Zdice
 24.– 26.9. Vejvodova Zbraslav
 2.10. Přehlídka dechovek Muzikanti, hrajte! - Olomouc

Koncerty ve Hvězdě.

Tradičními koncerty ve Hvězdě městská část Praha 6 opět nabídne možnost, jak příjemně strávit nedělní odpoledne s celou rodinou v krásném prostředí obory a s hezkou hudbou.

I letos bude kromě programu a tanečního parketu připraveno občerstvení, dětský koutek, soutěže pro děti i dospělé. Přijměte pozvánku do světa lidové, populární, muzikálové, operetní, operní i klasické hudby. Vstup zdarma. Od 12 hod bude jezdit od konečné stanice tramvaje Petřiny ekologický vláček na místo koncertu i zpět.

23.5. 14.-18.hod Perličky české dechovky

Vacenovjáci s Josefem Zímou a Jožkou Šmukařem
 Harmonie 1872 Kolín se sólisty a dir.Petrem Stríšskou

30.5. 14.-18.hod Cimbálové muziky se zpěvem a tancem

Jožka Černý a skupina Gracia
 Cimbálová muzika Jiřího Janouška se zpěváky a tanečníky

6.6. 14.-18.hod Populární a swingová hudba

Zatrestband Petra Piši a jeho sólisté
 Gospel Time ze Zuzanou Stírskou
 Septet Plus s Jitkou Molavcovou a Romanem Vojtkem

13.6. 14.-18.hod Opereta a muzikál

Za doprovodu Straussova orchestru s dir Františkem Drsem, zpívají a tančí sólisté Hud.div. v Karlíně a opery v Brně, nejznámější operetní a muzikálové arie.

20.6. od 14 hod Světem opery.

Orchestr a sólisté Národního divadla v Praze a jeho hosté.Dirigent Jan Chaloupecký.

Sólisté Aleš Briscein, Kateřina Hebelková, Roman Janál, Kateřina Kněžíková, Luděk Vele

Kühnův dětský sbor se sbormistrem Jiřím Chválou.

Paměti trumpetistovy.

První natáčení v rozhlase

První natáčení v rozhlase bylo pro mne velkým utrpením. Přišel za mnou poručík Erban a sdělil mi, že půjdu s ním , že zná krátkou cestu a nemusíme vůbec jet tramvají. Nu což, tak se trochu projdu. Z Hradu do Karlína je to co by kamenem dohodil a ještě kousek s heligonem na zádech a v ruce moji trumpetu. Pan poručík neuměl chodit průměrným krokem, ale hnal se mužně vpřed a já , nevojenským belháním v závěsu za ním. Asi nás hnal strach, že přijdeme pozdě, ale vítězství bylo naše. Do natáčení zbývala ještě celá hodina. Bolavé tělo, sucho v ústech a strašná tréma a k tomu ještě přicházejícím muzikantům jsem byl jenom pro srandu. Většinou se hrály lehké skladby. Při jedné z nich, na začátku refrénu, měl někdo silně písknout. Ani po druhém

písknutí to režie nepřijala a když ještě několik foukačů se pokoušelo o požadované písknutí, nikdo se nenašel pan Urbanec se obrátil na toho schlíplého novice a pravil: "Hele, ty pražskej Pepíku, umíš silně pískat?" Asi dostal obavy, že sedím jak zmoklá slepice a s dosti nedůvěřivým úsměvem k tomu dodal : "Ale to musí být hodně silně !" a jen pokrčil rameny a začal dirigovat. Dal mi výrazný nástup a já písknul na dva prsty a orchestr leknutím přestal hrát a major Urbanec dirigovat, načež se otevřely dveře režie, vyběhl režisér a nadšeně zvolal : "Proč nehrajete, to je vono, to je vono !" Začal všeobecný smích a s dobrou náladou se pokračovalo v programu. Jednou při koncertu v Trenčianských Teplicích se mi na pultě objevila směs lidových písní s mým písknutím. Pan Urbanec řekl : "Až budeš pískat, tak slabě, aby se posluchači nelekli a neutekli !"

Es trumpeta a divoký tanec.

Když jsem se po čase trochu otrkal, byl jsem z druhé B trumpety přeřazen přeřazen na čtvrtou Es trumpetu k poručíkovi Turkovi. Byl to zlatý člověk, dal mi nátrubek s větším kotlíkem a zasněl mě do tajů Es prcky. V té době se ještě hrálo na zábavách v menším obsazení a doprovod bez dvou Es trumpet nebyl možný, ale co hlavní, bylo to vždy dobře zapláceno. Poslední sokolské šibřinky se konaly v sokolovně na Vinohradech. Jedna skupina hrála taneční a druhá byla dechovka. Muzikanti byli obuti do polobotek, jen já měl erární šněrováky s cvočky a podkůvkami. Nikdo z hrajících netančil, ani já se neodvážil. Z amerického filmu "Dvě děvčátka a námořník" jsem odkoukal za doprovodu orchestru a tehdy slavného Harry Jamese divoký tanec. Přiznám se, že jsem film viděl devatenáctkrát, ale jen tu část, která byla pro moji dokonalost výuky tance. Seděl jsem vedle poručíka Erbana a ten mě požádal, abych provedl jeho sedmnáctiletou vnučku. Vyzval jsem milé děvče k tanci. Naše kapela zahrála nejdříve nudnej plouzák a pak spustila krutej flák. Tonda Votava rozzuřil bicí, Jirka Coňk rozběsnil klimpr a ostatní v orchestru propadli též tomu běsnění, mě nevyjímaje. Tančící páry udělali okolo nás kruh v uctivé vzdálenosti, asi z hrůzou čekali až ten šílenec tu křehotinku zakousne. Když orchestr dohrál, ozval se jásot a potlesk, asi z radosti, obdivu, ale hlavně, že to partnerka toho šílence ve zdraví přežila. Když tak odvádím děvčátko k jejímu dědečkovi, abych mu poděkoval, jdeme kolem pana majora Urbance, který se díval trochu neurčitým pohledem. Pan poručík Erban mi poklepal na rameno a pravil : "Nic si z toho nedělej, jednou se to tancování taky naučíš."

Střílení do terče.

Chladné počasí a drobný déšť nebyl příjemný pro obsluhu terče. Celá hudba střílela z jedné pistole. Pro některé střelce nestačil kruh terče velikosti kola od žebříňáku. Vždy po výstřelu spustila obsluha terč a zalepila otvory po projektilích. Občas nebylo co zalepovat. Při první pauze přišel za mnou desátník Kocourek, abych ho vystřídal při zalepování mnohdy neexistujících otvorů. Opět praskaly výstřely a já ukázal ceduli s číslem zásahu, které bylo nutno trochu vylepšit pro zdárné výsledky muziky. Soutěžilo se s vojáky Hradní stráže, konající strážní službu, žel, to mi nebylo známo. Od velitelství bylo uznáno naše vítězství. Poručík Zuzka přečetl hodnocení střelců od nejlepších až po ty nejhorší. Pan major Urbanec patřil mezi ty nejhorší i když to špatné umístění nebylo. Poručík Ouředník, který by netrefil ani stodolu, se přihlásil o slovo a dojatým hlasem pravil: „Vojenští hudebníci byli vždy nejlepšími střelci z ručních zbraní." Byl značně dojatý a slzel radostí. Jen jediný se neradoval

a byl to major Rudolf Urbanec. Seděl za dirigentským pultem a zpytavě si prohlížel každého jednotlivce z orchestru. Pak se podíval na mne, trochu pohnul hlavou a zvedl se k odchodu a já poslušně za ním do kanceláře. Poručil abych si sedl a nekáravým hlasem mi řekl : „S nikým o tom nemluv a vypadni !”

Kontrola zbraní.

Netrvalo dlouho, po částečně ovlivněném vítězství ve střelbě pistolí, přišla krutá pomsta „Nebes”. Bylo krásné ráno a já měl zrovna službu a jen tak, z dlouhé chvíle v kanceláři se podívám na stůl, na kterém leželo oznámení, že právě dnes se koná na Hradě prohlídka zbraní. Bleskurychle tasím Colt a v tom okamžiku se vysypalo z pochvy smetí. Když tak tu zbraň prohlížím, vidím na ní nazrzlé flíčky, zásobník nešel vůbec vyjmout a jinak celý mechanismus byl nefunkční. Byl to šok, než jsem se trochu vzpamatoval. Zoufale přemýšlím, co s tím prokletým krámem mám dělat, až najednou přišla spásná myšlenka, za předpokladu, jestliže se to povede. Pan Parížek v Dejvicích opravoval pro naši muziku žesťové (plechové) nástroje. Zatelefonoval jsem mu, že tam jako u něj jsem a čekám na dohotovení nástroje a kdyby se někdo po mně sháněl, tak že má říci, že jsem právě odešel bez nástroje. Napsal jsem hlášení a odjel glajsou do Jindřišské ulice, kde byla Lověna - prodejna loveckých zbraní. Mimo paní prodavačky tam nebyl nikdo. Požádal jsem milou paní o odbornou prohlídku erární pistole: Dívala se na mě nechápavě, až když jsem jí řekl, že jsem z hudby Hradní stráže a nikdo tomu nerozumí. Zželelo se jí toho ztrápeného vojáčka a šla se mnou do vedlejší místnosti za pánem, který připravoval zbraně k prodeji a požádala ho, aby mě pomohl. Obratně rozebral zapšklou pistoli a prohlásil, že to vezme do jiné dílny, kde na to mají vybavení a že to asi za dva dny bude hotové. Dříve to není možné stihnout, ale já na to odpověděl, že prohlídka zbraní končí dnes ve dvanáct hodin. On na to, to víš vojáčku, nebude to ono, ale snad tě za to nezavrou. Mou spolupráci odmítl, že bych se mohl zranit a že stejně ze mne voják nikdy nebude. Srdečně jsem se sním rozloučil i spaní prodavačkou. Celou cestu jsem utíkal do Jiřských kasáren, nebyla to žádná sranda, nejvíce tížila při běhu ta vypucovaná bambitka. V místnosti, kde se konala prohlídka, čekali netrpělivě tři zbrojíři. Po prohlídce jeden z nich, prohlásil, že pistole je příliš opotřebovaná a doporučil jí k vyřazení. Ještě před mým příchodem k naší hudbě se ptal kapelník svého zástupce kde je J Zamrazil a on mu odpověděl, že na Hradě při prohlídce zbraní. Pan Urbanec řekl: „Asi dobře, jen jsem zvědav, jak to provedl.”

Skolení o sexu.

Již od rána začala zkouška jedné náročné skladby. Trumpety, trombony a celý "šlágverk" už tu dřinu měly za sebou, kterému tomuto zdatnému celku velel poručík Franta Hradil-Evropa. Občas se od tohoto kolektivu ozýval chechtot. Z klidného podřimování mě někdo vyrušil. Byl to Mirek Holý, který mně podával malou knížečku, ve které byly ofotografované dřevoryty třistašedesátipětí posic milování s tím, abych to důkladně okomentoval ústně a s patričnou mimikou. Z něžného mazlení a milování se začaly projevat zvířecí pudy předhistorických předků, kdy ukojená samice láskou sežrala samce. Jen jsem se trochu zahloubil do tajů hrůzostrašné lásky byl jsem opět důrazně vyzván, abych už konečně začal. A tak mi nic jiného nezbylo, než líčit nelidské běsnění rozvášněného páru. Hned po prvním výbuchu smíchu mých věrných posluchačů, ozval se káravý hlas kapelníka a důrazně žádal o klid. Žel, ten vydržel jen malou chvíli. Vzdělávání o sexu muselo pokračovat i přes

zákaz již značně nervózního kapelníka. Když se opět ozval smích, podobný řevu, náš šéf rozzlobeně zvolal: „Tady se nedá pracovat !" a očekával vysvětlení. Postavil jsem se do pozoru a hlásil : „Soudruhu majore, řešíme tu problém sexu !" Milý major povstal, zasunul si cigaretu do višňové špičky, opustil dirigentský pult a rozkázal: „Tak sem pojď a pokračuj ve výkladu !" a odebral se ke kamnům. Rozkaz jsem s ulehčením provedl a postavil se za dirigentský pult a začal s výukou. Někdy ty prasečinky, zobrazené v knížečce, nebylo možno vyličit, tak jsem použil vlastní fantazii. Obecenstvo řvalo smíchy a nadšením, jen náš velitel stál stále u kamen s částečně pootevřenými ústy a vyhaslou cigaretou ve višňovce. Bouřlivý styk s rozběsněnou ženštinou nahradila velitelská židle. Po značném tělesném i duševním vyčerpání oznámil jsem konec velmi poučného a nestydatého školení a požádal soudruha majora, aby pokračoval ve zkoušce velmi náročné skladby. Když se rozjařený manšaft trochu uklidnil, začalo se hrát a z plechových nástrojů začaly šlehat plameny a po jediném přehrání náš kapelník zkoušku ukončil.

Hned jsem se odebral do kanceláře a očekával ortel, který zněl: „Mám tě potrestat za rušení při zkoušce, nebo ti poděkovat za sviňárny, které pomohly celé muzice k dokonalému" výkonu ?"l

Šarže.

Desátník Coňk, vždy když měl službu, s vážným úsměvem mně sdělil, že jsem povýšen na svobodníka. Zpočátku jsem mu to zbaštil i s navijákem, ale pak už jsem jeho báchorkám nevěřil. Tak se jednou stalo, že jsem byl opravdu povýšen na svobodníka. Bylo mi to řečeno poručíkem Zuzkou. Řekl jsem mu, že to již dávno vím a s povděkem jsem mu poděkoval. Bral jsem to jako blběj vtíp a zapomněl na to. Asi tak za týden, při zkoušce orchestru major Urbanec pod přísným pohledem zahřměl: „Kde máte soudruhu svobodníku označení hodnosti ?" Koukal jsem na něj vyjeveně, protože něco takového jsem u něj nikdy nezažil. Nejdříve si ze mne dělal srandu Jirka Coňk, potom poručík Zuzka a nyní ještě major Urbanec. Mlčeti zlato, tak držet hubu a krok, bude asi nejmoudřejší. „Odejdi a vrať se s označením hodnosti !" Opustil jsem zkušebnu, ale najít vhodnou tkaničku pro splnění tohoto rozkazu bylo nad moje síly. Nezbyvalo nic jiného, než že jsem vyndal z jedné polobotky tkaničku, kudlou přeřízl na dva kusy a dvě nudličky obohatily o hodnost moje nárameníky. Vrátil jsem se zpět a počkal na pauzu během přehrávání a pak v pozoru štěkl : „Soudruhu majore, svobodník Zamrazil, hlásím příchod !" Celá muzika se začala podezřele chechtat. Kapelník na to odpověděl: „Podle A 11 jste potrestán degradací a jednadvacet vostrejch !"l

Co se teď ozvalo z orchestru, to byl řev. Pan kapelník se zvedl od svého dirigentského pultu a pravil : „Soudruhu svobodníku proveďte přijímací proslov do našeho sboru hodností", Načež opustil dirigentský pult a ukázal, abych nastoupil na jeho místo. Po uklidnění rozchechtaných muzikantů jsem slavnostně prohlásil: „Soudruzí důstojníci a poddůstojníci, doufám, že my šarže se nebudeme ode dneška navzájem jebat." Dostal jsem nejstrašnějšího hobla v mém životě.

Pokračování příště.

Sepsal a zažil Zdeněk Zamrazil

(svob.zákl.slужby Hudba Hradní stráž 1949-1951)